

Sygn. akt I CKN 1089/98

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2001 r.

Sąd Najwyższy Izba Cywilna
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN - Krzysztof Kołakowski

Sędziowie: SN - Bronisław Czech

SN - Tadeusz Domińczyk (spraw.)

Protokolant: Beata Rogalska

po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2001 r.

na rozprawie sprawy

z powództwa A. D.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowo-Budowlanej „[...]” w W.

o zobowiązanie do przyjęcia w poczet członków i przydział lokalu

na skutek kasacji pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 kwietnia 1998 r., sygn. akt I ACa [...]

oddala kasację.

U Z A S A D N I E N I E

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanej Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego „[...]” w W. od wyroku Sądu Wojewódzkiego w W., którym Sąd ten zobowiązał Spółdzielnię do przyjęcia powódki w poczet członków i przydzielenia jej mieszkania przy ul. S. [...] w W..

Sąd Apelacyjny podzielił w zupełności ustalenia Sądu Wojewódzkiego i oparte na nich wnioski. Orzekł zatem ze wskazaniem na następujący stan faktyczny.

Ojciec powódki J. D. od roku 1992 był członkiem pozwanej Spółdzielni z prawem do mieszkania typu lokatorskiego. Od roku 1994 zamieszkała z nim powódka. Wspólne zamieszkanie z ojcem było wymuszone stanem jego zdrowia i koniecznością świadczenia mu pomocy. Wspólnie zamieszkując z ojcem powódka wykonywała wszystkie podstawowe obowiązki z zakresu prowadzenia gospodarstwa domowego. To zaś, że powódka nie była w mieszkaniu zameldowana, a należności za korzystanie z mieszkania uiszczane były z uwzględnieniem jednej tylko osoby, w przekonaniu Sądu Apelacyjnego nie jest wystarczające do przyjęcia, iż powódka nie zamieszkiwała z ojcem, skoro inne dowody są tej mierze wiarygodne.

W kasacji opartej na pierwszej z podstaw z art. 393¹ kpc strona pozwana wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku, a także wyroku Sądu Wojewódzkiego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Skarżąca zarzuca w szczególności naruszenie przepisu art. 221 § 1 w zw. z art. 24 § 1 ustawy Prawo Spółdzielcze „przez błędną jego wykładnię poprzez przyjęcie, iż do skuteczności określonych tym przepisem roszczeń zbędne jest wyczerpujące

udowodnienie faktu wspólnego zamieszkiwania z byłym członkiem, a także, iż osoby bliskiej byłemu członkowi aplikującej o przyjęcie do spółdzielni na podstawie art. 221 § 1 Prawa Spółdzielczego nie dotyczą ustawowe przesłanki członkostwa”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna. Błędna wykładnia przepisu prawa materialnego, a tak formułuje zarzut kasacyjny strona pozwana, nie polega na przyjęciu, że „zbędne jest wyczerpujące udowodnienie faktu wspólnego zamieszkania...”. Pomijając już to, że lektura uzasadnienia Sądu Apelacyjnego nie usprawiedliwia zarzutu tak określonego „przyjętego” ustalenia - przez naruszenie prawa w wyniku błędnej jego wykładni rozumie się przedstawienie argumentacji wyrażającej wadliwe zrozumienie treści lub znaczenia normy prawnej. Tymczasem Sąd Apelacyjny, w ślad za Sądem Wojewódzkim przyjął, iż w ustalonym stanie faktycznym sprawy, czyli warunkach wspólnego zamieszkiwania powódki z ojcem przed jego śmiercią, nabyła ona prawo do członkostwa w Spółdzielni. W istocie zatem problem sprowadza się do właściwego zastosowania prawa, a nie jego interpretacji. Zastosowanie zaś prawa materialnego w tak ustalonym stanie faktycznym polega jedynie na doborze właściwej normy tego prawa.

Przedstawiony w kasacji wywód sprowadza się w gruncie rzeczy do kwestionowania ustaleń faktycznych. Te zaś usuwają się spod kontroli sądu kasacyjnego wobec nie powołania się na drugą z podstaw kasacyjnych i nie wskazania, z naruszeniem których konkretnych przepisów proceduralnych przyjęty stan faktyczny sprawy był wadliwy.

Z tych względów i na zasadzie art. 393¹² kpc należało orzec jak w sentencji.

aw

er